

آینه‌های روبه‌رو

جای خالی یک تشکل صنفی قوی

جعفر صانعیمقدم

■ اعتراض به فیلم‌ها یا اکران آثار و بالاخره آنچه روی پرده سینماها می‌رود از سال‌ها قبل وجود داشته؛ اما آنچه در سال‌های گذشته در روند این اعتراض رخ می‌داد براساس موارد قانونی و مسایلی بود که در قانون برای طرح این اعتراض‌ها یا شکایت‌ها طراحی شده بود. در دوره‌های پیشین معاونت سینمایی که شاهد اعتراض به اکران فیلمی بودیم، شکایتی اتفاق می‌افتاد و پرونده‌ای در دستگاه قضایی باز می‌شد و براساس پیگیری‌های صورت‌گرفته در پرونده از یک سو و همچنین از آن منظر که دستگاه قضایی همواره مرجع بالادستی برای تمامی دستگاه‌ها از جمله ارشاد بوده است طبق قانون و چارچوب اگر قرار بود توقفی در اکران فیلمی پیش بیاید اتفاق می‌افتاد.

حتی‌گاه در آن مقاطع مواردی وجود داشته که تهیه‌کننده که سرمایه‌گذار کار بوده به نسبت ارشاد مایل‌تر بوده تا اکران پایین پیدا کند. در شرایط فعلی به نظر می‌رسد اگر تشکیلات ارشاد رویکرد محکم‌تری نسبت به این ماجرا داشت، اتفاقات به گونه دیگری پیش می‌رفت. اتفاقی که این روزها در مورد موضع‌گیری‌های بیرونی نسبت به اکران دو فیلم رخ داده با آنچه که نسبتاً مشابه این شرایط بود و در گذشته شاهد آن بودیم شباهت‌ها و تفاوت‌هایی دارد؛ شباهت در این است که در آن مقطع نیز چنین بوده که گروه‌هایی از خود سینما براساس حسادت یا حس‌هایی اینچنینی فضاهایی منفی اطراف یک فیلم به وجود می‌آوردند؛ همچنان نیز به نظر می‌رسد این گروه فعالیت می‌کنند و آتش‌بیار هستند و عملاً تأثیرات خود را روی سرنوشت فیلم‌ها می‌گذارند.

فضاسازی‌های این گروه روی دستگاه‌های قانونی نیز تأثیر خود را می‌گذارند و متأسفانه این دستگاه‌ها تحت تأثیر چنین فضاسازی‌هایی قرار می‌گیرند. این در شرایطی است که اگر در این دستگاه‌ها کار به کارشناسان سپرده شود مشخص می‌شود بعضی از این موضع‌گیری‌ها و فضاسازی‌ها صرفاً حسادت یک گروه خاص بوده؛ گروه خاصی که نسبت به نتیجه‌کار دیگران دچار حسادت می‌شوند و شروع به تخریب دیگران می‌کنند.

اما آنچه به عنوان تفاوت شرایط فعلی و گذشته به وضوح قابل دیدن است، جایگاه صنف سینمایی، تاسیس صنف از سوی دولت، تعطیل کردن تشکیلات اصلی صنف و موفق و جایگزین کردن سوره‌های خودساخته دولتی به جای شورای صنفی نمایش است که عملاً اعضای آن تجربه تولید، توزیع و نمایش ندارند و گهگاه افراد اقلیت‌به نیز در میان آنان دیده شود چون برآیند کلی این شورا دربردارنده تجربیات نیست، می‌توان بی‌توجهی را در ابعاد مختلف آن مشاهده کرد. این شورا رویکردی دولت ساخته شده و مکتوب به فرمان دولت است. این در شرایطی است که اگر شورای صنفی نمایش از میان کارگردانان، تهیه‌کنندگان و سینماکارانی به واقع منتخب صنف باشند وجود تضاد منافع میان آنان خود کنترل‌کننده بازار است. وضعیت کنونی به گونه‌ای است که دولت با کمک شورای فلی تصمیم می‌گیرد تعدادی فیلم را حذف کند یا با الفاظ بدی کارگردانی فیلم اولی را خطاب کنند و به فیلم او عنوان نمایشگر خیانت دهند یا از سوی دیگر عملاً پروانه نمایش اکران نوروزی را تا آخرین لحظات تحویل ندهند تا امکان اکران برای آنها فراهم نشود و مجموعه همه اینها یعنی شرایط ملت‌قبل از اتفاق سرانجام به بدبین شدن فراقول میان مدیرین سینما و مدیران در دوره‌های قبلی زمان مواجهه و بروز مشکلاتی برای سینما خارج از محدوده آن است. این روزها به وضوح دیده می‌شود بعضی دوستان مصر هستند خودشان فضا را ملتهب کنند و کار را تا جایی پیش می‌برند که می‌بینیم مسئولان شورای صنفی نمایش به فیلم دفاع مقدسی لقب است و اه و تاله می‌دهند و این شرایطی است که او در جایگاه تصمیم‌گیرنده واقع شده و این درست نیست که اگر فیلم مورد نظر را کسی ساخته که او دوست ندارد و دعوی شخصی با او دارد، حالا این ادعوا را وارد تصمیم‌گیری‌های مهم در مورد سرنوشت اکران یک فیلم کند و در نتیجه همه زمینه‌ها برای التهاب فراهم شود.

در گذشته دولت نقشی در ایجاد فضای ملتهب اطراف فیلم‌ها نداشت و در نتیجه راحت‌تر می‌توانست وضعیت ایجادشده را کنترل کند و زیر بار این فضا نبرد. اگر همه چیز براساس موارد قانونی طی می‌شد دیگر که مجموعه سینما زیر بار و تحت تأثیر این فشارها نبود؛ گرچه فیلم‌هایی که اکنون به مشکل برخوردند سازندگانی همگرا با دولت دارند، اما چون نتیجه‌ساخت فیلم برخلاف این همگرایی بوده و به دایقه برخی خوش نیامده است و هدف تخریب جریان دیگری بوده و حالا جریان دیگری آن را به خود گرفته‌اند شاهد آتشی هستیم که همه را می‌سوزاند و در اینجا راحل فقط بازگشت به قانون است.

کسانی که مدیریت سینما را برعهده دارند نباید به سادگی تن به شرایط دهند به گونه‌ای که می‌بینیم مدیریت سینما ابتدا مجوز پایان اکران فیلم‌ها را در یکی، دو شهرستان می‌دهد و به این ترتیب سایر اداره‌کار‌ها که ترجیح می‌دهند روزهای عید را کم‌ناخسته‌تر و راحت‌تر بگذرانند و در کنار خانواده از تعطیلات لذت ببرند؛ را مورد پایان یافتن اکران فیلم‌ها دستور صادر می‌کنند و این حرکتی است که ابتدا از سوی مدیریت دولتی سینما آغاز شده است. برخی اظهارنظر‌های اعضای شورای صنفی نمایش اشاره به این مساله دارد که آنان از وضعیت پیش‌آمده ناراحت هستند.

ادامه در صفحه ۱۱

مجتهدای از فیلم گشت ارشاد که حواشی سبب برافروزش شدن آن شد

مجتهدای از فیلم گشت ارشاد که حواشی سبب برافروزش شدن آن شد

بررسی روند نفوذ و تصمیم‌گیری غیر سینمایی‌ها در سینما طی یک‌ماهه اخیر

شهر توفان زده سینما

سمیه علیپور

و بعد در روزهای نمایش یا گروهی به سالن‌های سینمای نمایش‌دهنده آن می‌روند و اعتراض می‌کنند همانند آنچه در مورد «آدم‌پرفی» داود میرباقری رخ داد یا مانند «مارمولک» کمال تبریزی و «قالب» کاظم راست‌گفتار اعتراض‌ها چندنان بیرونی نمی‌شود و فقط در روزی فیلم از نیمه راه اکران از پرده پایین می‌آید.

نمونه اخیر اعتراض خیابانی به نمایش عمومی دو فیلم سینمایی از سال‌های دور تاکنون تجربه نشده بود؛ موضوع این اعتراض‌ها از چند جنبه قابل بررسی است، یکی از منظر سینماگرانی که بیشتر با این پدیده روبه‌رو بودند، دیگری از نگاه مسوولان اکرانی که ترکیب نمایش را به گونه‌ای چیدند که فضا برای برانگیختن حساسیت‌ها چندین برابر شود و درگیری از تجربه‌ای که حالا در تاریخ سینمای ایران ثبت شده است.

میثانی: «این آخرین تیر ترکش است
تیمه‌تیه میثانی کارگردانی است که به واسطه دیدگاه خاص خود و نمایش آن در فیلم‌های سینمایی‌اش همواره از سوی گروه‌های مختلف خارج از سینما قشار قرار گرفته و این فشار به اشکال مختلف زمان تولید آثارش، نمایش آنها یا در نشست‌ها و جلسات و اظهارنظرهای تند نمود پیدا کرده است. از منظر این فیلمساز هرچند که این روزها باز هم شاهد نمایش نفوذ و تصمیم‌گیری غیرسینمایی‌ها در مورد سینما هستیم، اما کار اکر این اعمال نظرها و اعتراض‌های اینچنینی رو به پایان است. میثانی در گفت‌وگو با شرق دیدگاه خود را در این زمینه چنین بیان کرد: «این آخرین تیر ترکش است زیرا دیگر گروه‌های معترض اینچنینی کار دیگری نمی‌توانند بکنند».

او تأکید کرد: «به نظر من این طیف در ابعاد فرهنگی شکست خورده‌اند و برنامه‌هایی که در نظر داشتند به این تأثیر فرهنگی متناسب تفکر سلیقه خودشان به نتیجه نرسیده است.» کارگردان «دو زن» اظهار داشت: «امروز می‌بینیم که مساله حجاب که به همین ترتیب برای ترویج آن اقدام می‌شد با اکتی قصد داشتند نهادینه شود. کملاً به مسیر حرکت رفته است. این نتیجه یک قانون است، نیوتون می‌گوید در مقابل هر عملی عکس‌العملی هست. درست مخالف و دهم‌الذهن عمل. بنابراین اگر یک جامعه را با فشار و زور بخواهند به جیتی ببرند براساس این اصل همشهری که شاهد هستیم، اگر بدون آماده‌سازی زیرساخت و صرفاً با اکتا به زور و فشار بخواهند فرهنگی را به جامعه تحمیل کنند درست نتیجه برعکس می‌شود و متأسفانه کار به جایی رسیده است که شاهد سقوط اخلاق در جامعه هستیم.» میثانی ادامه داد: «ما نمونه دیگر این تأثیرات را می‌توان در جاسازی‌ها مشاهده کرد که هرچه افراد را جداتر کنند، ارتباطات پیچیده‌تر و غیراخلاقی‌تر شد.» او با اشاره به مسائلی که اخیراً در مورد او رخ داده گفت: «و حالا این آخرین تیر ترکش‌هایشان است که افرادی چون مرا که مصالح جامعه را در نظر می‌گیرند و نگران آینده فرهنگی و اخلاق جامعه هستند تهدید به قتل می‌کنند یا شیشه‌های اتومبیل مرا ه‌رجا که متوقف است می‌شکنند یا فیلم‌هایی را از پرده به پایین می‌کشند».

کارگردان «واکنش پنجم» گفت: «برخودهایی از این دست نشان از بی‌قانونی دارد. امکان برخورد قانونی با موارد اینچنینی یا بیان اعتراض‌ها وجود دارد، اما اکنون به شکلی کملاً بی‌قانون عمل شده است که در هر کشور دیگری اگر چنین بی‌قانونی‌ای انجام می‌گرفت، مدیران مربوطه استعفا می‌کردند تا اعتراض خود را نسبت به این رفتار بی‌قانون نشان دهند.» او ادامه داد: «البته این بی‌قانونی فقط مختص این افراد نیست متأسفانه جریان سیاسی حاکم قانون را فقط در خدمت نظرات خود به اجرا درمی‌آورد.

او با اشاره به پیشینه وارد شدن فشارهایی از این دست به سینما گفت: «البته باید توجه داشته باشیم که زیربنای این فشارها از جانب چند کارگردانی که خودشان را نماینده اسلام می‌دانستند صورت گرفت و اولین همه‌جه از سوی آنان بود، در حالی که زمان ثابت کرد نیت این گروه خیر نبوده و منتظر گل‌آلود شدن آب و گرفتن ماهی‌های درشت بودند که کواتمدت موفق شدند، اما واضح است که در درازمدت نتیجه به نفع هنرمندان صادق و خالص تغییر خواهد کرد.» میثانی در مورد فیلم‌هایی که اکران آنان با مشکل روبه‌رو شده است، گفت: «من نظر خاصی راجع به کیفیت فیلم‌هایی که از پرده پایین آمده، ندارم چون این کارها را ندیده، اما اگر حتی این فیلم‌ها مخالف عقیده و نظر من باشد معتقدم برای رشد هنر و احترام به سلیقه تماشاگر باید حق برابر برای هر نوع فیلمسازی فراهم شد و در نهایت این تماشاگر ماست که تصمیم می‌گیرد.» او در پاسخ به این پرسش که نگرانی برای تداوم هجوم نگاه‌ها

سینمای ایران

مجتهدای از فیلم مارمولک که در سال اکران با حواشی زیادی همراه بود

نگاه

«سال تولید ملی و حمایت از کار و سرمایه ایرانی»

امیرحسین علم‌الهدی

■ توجه به شعار امسال که توسط مقام معظم رهبری در پیام نوروزی‌شان مطرح شده بدون شک اگر این نظریه به درستی تبیین شود، می‌توانیم در سال جدید شاهد شکل‌گیری هویت و تشخص تولیدات ایرانی در تمام شاخه‌های صنعتی و کشاورزی و فرهنگی باشیم و نه تنها در داخل کشور بلکه در خارج از کشور نیز این تولیدات خودنمایی و از تولید ایرانی دفاع کنیم.

اکثر کارشناسان و پژوهشگران که با سیره و روش فکری معظم له آشنا هستند، می‌دانند در لایه زیرین فرمایشات ایشان ساحت به صرف‌فطر از اهم دغدغه‌های ایشان است و بارها در سخنان و نظریات ایشان در ارتباط با مبحث کیفیت سخنان ارزنده‌ای شنیده‌ایم.

حال که تقریباً موضوع بحث این هفته اینجانب مشخص شده است برای جلوگیری از زیاده‌گویی، بهتر می‌دانم سخنانم را با نگرانی‌هایم از سوبرداشت از فرمایشات ایشان در حوزه سینما و بالاخص تولیدات سینمایی به سه پلانه سال تولید ملی بیان کنم؛ نگرانی‌ای که متأسفانه در بخش تصمیم‌گیری نهادهای دولتی در حوزه سینما کملاً خودنمایی می‌کند و طی سالان گذشته نیز (سه دهه اخیر) نگاهی به عملکرد دولت در حوزه سرمایه‌گذاری در تولید فیلم‌های سینمایی خود گواه این مدعاست که صرف‌فطر از تولیدات کیفی با درصد خیلی پایین باید نگران استمرار تولیدات غیر کیفی با درصد خیلی بالا در سال جدید باشیم!

نگرانی موقعی بیشتر می‌شود که ادعای تولید ۳۰۰ فیلم داریم و هیچ‌گاه مشخص نشد که اولاً این عدد ۳۰۰ از کدام نیاز سینمایی برآمده است و ثانیاً مشخص نشد که توجه به پیش‌نیازهای تولیدات کمی در سینمای ایران اولویت دارد؟ یا توجه به پیش‌نیازهای تولیدات کیفی؟ قدیمی‌ها را برای همین می‌ستایم که در مثل‌هایشان نکات ریزی نهفته شده است که دقت و تعمق در این نکات اشاره در تجارب و پختگی‌های بسیار دارد!

«یک ده سالم بهتر از صد شهر خراب است» واقعیتش هم همین است. فرمایشات، سیره و روش معظم‌له در شعار امسال نشان از توجه به تولید ملی به شرط کیفیت تولید دارد و چنانچه همان‌گونه که در ادامه پیام‌فردم‌دهانده (سهم دولت در این کار، پشتیبانی از تولیدات داخلی صنعتی و کشاورزی است، سهم سرمایه‌داران و بازرگان امیدوار باشیم امسال شاهد این کار تولید است) امیدوار باشیم هم سیاستگذاران و هم حمایت‌کنندگان و هم تولیدکنندگان سینمایی «اقتنان» در تولیدات که به منزله رعایت کیفیت و احترام به مخاطب است را سر‌لوحه اصلی خود قرار دهند و منابع مالی کشور را به سمت تولیدات کیفی سوق دهند و بازرگان امیدوار باشیم امسال شاهد این ضایعه ناپسیم که: سیاستگذاران سینما و سینماگران به پهنانه تولید ملی و حمایت از کار و سرمایه ایرانی دست به تولیدات غیر کیفی ببرند و در سایه این شعار راهبردی در پایان سال و در جشنواره سی و یکم فیلم فجر همانند اکثریت تولیدات به نمایش درآمده در جشنواره سی‌ام شاهد تولیدات ضعیف و خیلی ضعیف سینمایی باشیم!

نگاه سینماگر

مضمون سینمای سه‌بعدی با فرهنگ ما همخوانی ندارد

بهرام عظیمی

■ با اینکه سینمای سه‌بعدی مورد عیبی در سینمای جهان محسوب نمی‌شود، اما مردم ما آشنایی زیادی با این نوع از سینما دارند. ما کمتر اروپایی را می‌بینیم که اشرافی به این سینما نداشته باشند یا فیلم‌های آن را دنبال نکنند. از طرفی هم فیلمسازان ما مدت‌هاست که در کشور فیلم‌های سه‌بعدی مستند می‌سازند اما به دلیل عدم امکانات و عدم وجود سینماهای سه‌بعدی این فیلم‌ها متأسفانه قادر به نمایش نبودند. در حال حاضر تهیه دوربین‌های ساخت فیلم سه‌بعدی بر هزینه نیست، اما شاید چون سینماگران جایی برای نمایش آن نداشته‌اند به سمت ساخت این فیلم‌ها نمی‌روند.

گفته می‌شود که چند سینما مجهز به قابلیت‌های پخش فیلم‌های سه‌بعدی شده و قرار است که سینماهای بیشتری هم به این امکانات مجهز شوند، اما مسأله اصلی این است که آیا می‌شود فیلم‌های سه‌بعدی را در سینماهای ایران به نمایش درآید؟ فرهنگ کشورمان نمایش دهیم؟ فیلم‌های سه‌بعدی، فیلم‌هایی هستند که با عینک دیده می‌شوند و ویژگی‌های خاصی از نظر داستانی دارند که با توجه به موقعیت فرهنگی ایران قابلت نیست، پخش در سینماهای ایران را ندارند! با توجه به کمبود سالن‌های مجهز به تجهیزات پخش فیلم‌های سه‌بعدی، این احتمال وجود دارد که بشود سالانه سه، چهار فیلم خوب از سینمای سه‌بعدی جهان پخش شود که این خاصیت را دارد که از این نظر عقب‌مانده نمی‌مانم. در حال حاضر فیلم «تن تن» در این ژانر از سینما در سالن‌های سه‌بعدی در حال پخش است که به نظر می‌رسد تجربه خوبی خواهد بود. این فیلم هم انیمیشن است، هم جذاب و هم خانوادگی و شاید شروع خوبی برای سینمای سه‌بعدی در ایران باشد.

به نمایش درآمد و سپس منوچهر محمدی تهیه‌کننده و تبریزی کارگردان در خانه سینمای ایران نشست‌ی خبری برگزار کردند و درباره پایان یافتن اکران فیلم توضیحاتی رای‌ه کردند. سرنوشت «مارمولک» بسیار غم‌انگیز بود، فیلمی که با در نظر گرفتن قیمت بلیت سینما در سال ۸۳ و مدت ۲۱ روزه نمایش موفق به فروش ۷۰۰ میلیون شده بود و سالن‌های آن شاهد صف‌های طولانی تماشاگران بود از اوج به پایین آمد و سینماهای آن در شهرستان‌ها و تهران از فیلم گرفته شد و به این ترتیب فیلمی که می‌توانست رکورد رقم فروش و تعداد مخاطبان یک اثر را در آن سال‌ها به نام خود ثبت کند با مرگی ناگهانی روبه‌رو شد. اما آنچه «مارمولک» را در اوج خاموش کرد، ماجرای پیچیده بود که کمال تبریزی یک‌سپاس پس از اتفاق رخ داده برای فیلمش در گفت‌وگویی از آن چنین تشریح کرد: «مارمولک پروانه نمایش داشت، به دلیل حساسیت موضوع و مشکلاتی که امکان داشت در نمایش عمومی به وجود آید، تهیه‌کننده پیش از اکران فیلم را برای آدم‌هایی که در رأس تصمیم‌گیری کشور بودند به نمایش درآورد؛ قوه قضاییه، وزارت کشور، وزارت اطلاعات، شورای نظارت بر تولیدات صنایع، فیلم را دیدند و نظر دادند.» او در مورد واکنش‌هایی که از سوی برخی روحانیون در مورد مارمولک اظهار شد، گفت: «بدگویی‌ها و خبرچینی‌ها باعث عکس‌العمل این افراد شد. پس از نمایش اولیه فیلم برای افرادی که ذکر شد، هیچ‌کس احساس نکرد این فیلم در اکران ما هیچ‌سای نمی‌کردند یکی، دو صحنه تعدیل یا دیالوگی کم شود، اما هیچ‌کس نگفت که فیلم غیرقابل نمایش است.» تبریزی در مورد جوی که در حاشیه مارمولک به وجود آمد و مدت زمان اکران آن گفت: «فیلم در تهران حدود سه هفته روی پرده بود و در بسیاری شهرستان‌ها در یک سانس تا یک هفته و دو، سه روز یا بیشتر نمایش نداشت. جوی در حاشیه فیلم ایجاد شده بود که مطبوعات هم به این مسأله ملزم شدند. خیلی ناچوارمند بودن اینکه بخواهند فیلم را دقیق نقد و بررسی کنند ما را متهم به جاسوسی کردند.» کارگردان مارمولک درباره نقشی که مدیریت وقت دولتی سینما در مورد این فیلم و شرایط ایجاد شده برای آن ایفا کرد، گفت: «هرتب با وزیر ارشاد و معاون سینمایی جلسه داشتیم. صحبت و بحث می‌کردیم تا ببینیم در نمایش فیلم از روی پرده مناسب است یا نه که البته مجموع این‌ها برآیند نتیجه سرسیدم پس از سه هفته بهتر است جلو نمایش فیلم گرفته شود.» او مشخصاً دلیل پایین کشیدن مارمولک را از پرده سینما اینچنین بیان کرد: «می‌توانیم تا حدودی این اتفاق را ناشی از توصیه‌ها بداییم، اما بخش دیگر قضیه فشاری بود که از سوی جماعتی به وزارت ارشاد وارد می‌شد. این فشار روز به روز افزایش می‌یافت.» تبریزی در پاسخ به این پرسش که آیا به صورت مشخص سرنوشت مارمولک را افرادی خارج از سینما رقم زدند، گفت: «در مورد مارمولک جلسه‌ای در حوزه علمیه داشتیم، حدود ۵۰ روحانی حاضر بودند و انتقادات خود را از فیلم عنوان می‌کردند. در آن جلسه من از حاضران پرسیدم،

فیلم آن‌ها در زمان شروع فیلم، باید فیلمنامه را به چه کسی ارجاع داد و از آن جواب گرفت تا مطمئن بود که فیلم در نهایت با مشکل روبه‌رو نمی‌شود. هیچ‌کس برای این سوال جواب نداشت. متأسفانه در کشور ما حق و مسوولیت به یک نفر سپرده نمی‌شود.»
ترس‌های سینمای سال ۱۳۹۱
سایمن جشنواره فیلم فجر نشان داد که سینمای ایران در سال اتی دستنی بر برای جذب مخاطبان نخواهد داشت. مجموعه فیلم‌هایی که در این دوره از جشنواره روی پرده رفتند و ناموفق بودن اغلب آنان در جلب رضایت تماشاگران از یک سو و محدود بودن فرصت‌های خوب نمایشی در سال ۱۳۹۱ از سوی دیگر موجب شد نگرانی‌ها در مورد اکران فیلم‌ها و میزان فروش مخاطب‌برای دغدغه‌مندان بلندمان بالا‌برود و امید می‌رفت که برنامه‌ریزی دقیق و اندیشیدن تدبیری موجب شود آسیب کمتری متوجه سینما شود و مخاطبان از رفتن به سینما ناامید نشده و در هر فصلی فیلمی برای تماشا داشته باشد، اما نه تنها نتیجه تصمیم‌گیری‌ها چنین نشد بلکه، نه‌ضربه دیده سینما ساخت ۹۰ و چالش‌های جدی دو سال گذشته و در دسرهای ایجاد شده را پشت سر گذاشته بود، با شوکی دیگر روبه‌رو کنند. در این مقطع که بزنگان و اندیشمندان سینما کمتر در رأس امور قرار دارند و کمتر در تصمیم‌گیری‌ها و تدبیراندیشی‌ها از آنان مشورت و کمک گرفته می‌شود، نگرانی از اتخاذ تصمیمات احساسی و بر سر لیج‌وایزای در مورد اکران فیلم‌ها همچنان سینما را تهدید می‌کند، همان‌طور که در اکران نوروزی رخ داد و پس از بروز مشکل برای دو فیلم روی پرده علیرضا سجادی‌پور، مدیر اره کل نظارت و ارزشیابی از دو فیلم به عنوان جایگزین نام برد که مشخص بود قطعاً جایگاهی بالاتر از جایگزین شدن در نیمه راه نمایش دو فیلم دیگر دارند؛ چنین اظهارنظر‌ها و تصمیمات شتابزده و به دور از مصلحت‌اندیشی می‌تواند سینما را که اکنون حصارهای چندین ساله آن آسیب دیده است، در معرض نفوذ جدی غیرسینمایی‌ها قرار دهد و این در نبود جامعه انصافی منسجم و قوی مهم‌ترین تهدید و ترس سینما در سال ۱۳۹۱ است.

و نظره‌های بیرونی به سینما وجود دارد، دیدگاه خود را چنین بیان کرد: «مسیر تاریخی به عقب برنمی‌گردد و قطعاً اقدامی نداریم که ازآمده را دوباره بیازماییم.»
کاوش: اعتراض‌آری؛ هرج و مرج نه

سخنگوی شورای صنفی نمایش که در روزهای پیش از نوروز و تعیین فیلم‌ها برای اکران خبر از انتخاب درست برای اکران نوروزی و گزینش آثار مناسب می‌ده، در شرایطی که دو فیلم اکران نوروزی در نمایش با مشکل مواجه شده‌اند، تأکید می‌کند با اعتراض موافق است، اما با هرج و مرج، نه. حبیب کاوش در این زمینه به «شرق» گفت: «تا جایی که اعتراض باشد، شخصاً مشکلی با آن ندارم و موافق آن هستم. پویایی یک جامعه یا یک موضوع مثل سینما در این است که اعتراض در آن وجود داشته باشد و زنده باشد و افراد نظراتشان را حتی اگر به صورت قانونی مطرح نمی‌کنند بیان کنند. آن را به مطبوعات یا خیابان‌ها بکشند تا بالاخره صدایشان شنیده شود و بعد به سمت قانون بروند.» او ادامه داد: «اگر بعد از مرحله شنیده شدن، اعتراض‌ها به سمت قانون پیش نروند آنچه رخ می‌دهد هرج و مرج است و این دقیقاً عکس آن پویایی است که انتظار می‌رفت بعد از اعتراض با آن مواجه شویم.» کاوش تأکید کرد: «واقع است که همه به دنبال این هستند در ویتروینی مناسب نظرها و دیدگاه خود را بیان کنند و سینما طبعیتاً این فضا و ویتروین مناسب و پرسروصدا را در اختیار افراد قرار می‌دهد، اما یک اقدام منطقی در جامعه که می‌تواند به صورت اعتراض خود را نشان دهد نباید به دلیل اهداف سیاسی یا اقتصادی از قانون بگریزند.» سخنگوی شورای صنفی نمایش معتقد است که این جریان آغاز شده با اعتراض نسبت به دو فیلم به کاتال اصلی و درست خود بازگشته است. او اظهار داشت: «الان آن جریان کاتالیزه شده و از افغان در ورطه هرج و مرج نجات یافته است. به هر حال به واسطه اهدافی که در نظر بوده است و اعتراض‌هایی که به فیلم‌ها صورت گرفته امکان آن وجود داشت که حرکتی که می‌توانست در مسیر دیگر پیش برود حالا با برگشتن در مسیر قانونی از انحراف دور شده است.» او درباره وضعیت فیلم‌ها در شهرستان‌ها گفت: «با به کاتال خود برگشته و همه می‌دانند که شرایط اکنون به درستی تغییر کرده است و همچنین شهرستان‌ها به قول اهالی فوتبال به بازی برخواهند گشت.» کاوش در پاسخ به این پرسش که تصور می‌کند جریان‌هایی از این دست و اعتراض‌های اینچنینی در سینما ادامه داشته باشد و باز هم شاهد نفوذ و تأثیرگذاری غیرسینمایی‌ها در مورد سینما باشیم، گفت: «فکر نمی‌کنم به این زودی شاهد مواردی اینچنینی باشیم البته اگر می‌توانستند شرایط را به آن حالت هرج و مرج برسانند و امور در مسیر قانونی خود پیش نمی‌رفت و معترضان می‌توانستند حرف‌شان را به کرسی بنشانند امکان ادامه یافتن آن جریان وجود داشت.» او ادامه داد: «به هر حال شورای صنفی نمایش با بیانیه‌ای قوی نسبت به این جریان واکنش نشان داد و اگر جلوان حرکت گرفتند نمی‌شد تبعات زیادی برای سینما داشت و می‌توانستیم انتظار داشته باشیم بعد از این هر کسی که به فیلمی اعتراض داشته باشد حال اینکه این اعتراض از ته دل باشد یا براساس تحریک‌ها و تحمیل شدن نظرها، دیدگاه خود را چنین بیان کند، اما خوشبختانه اعتراض‌ها به آن ترتیب پایان پیدا کردند و همه به بازی برگشتند.» سخنگوی شورای صنفی نمایش در پاسخ به این سوال که ترکیب فیلم‌های انتخاب‌شده برای اکران نوروزی تا چه حد در ایجاد واکنش‌ها دخیل بوده است، گفت: «در روزهایی که سینما با این همه‌جه‌ها از بیرون مواجه شده است، گرفتن چنین ایرادی از چیمپان فیلم‌ها به سینما کمکی نمی‌کند و غیرحرفه‌ای است.»

میلانی در مورد فیلم‌هایی که اکران آنان با مشکل روبه‌رو شده است، گفت: «من نظر خاصی راجع به کیفیت فیلم‌هایی که از پرده پایین آمده، ندارم چون این کارها را ندیدم، اما اگر حتی این فیلم‌ها مخالف عقیده و نظر من باشد معتقدم تماشاگر باید حق برابر برای هر نوع فیلمسازی قابل شد و در نهایت این تماشاگر ماست که تصمیم می‌گیرد»

تأثیرگذاری غیرسینمایی‌ها در مورد سینما، شاید دیگر این نمی‌کنم به این زودی شاهد مواردی اینچنینی باشیم البته اگر می‌توانستند شرایط را به آن حالت هرج و مرج برسانند و امور در مسیر قانونی خود پیش نمی‌رفت و معترضان می‌توانستند حرف‌شان را به کرسی بنشانند امکان ادامه یافتن آن جریان وجود داشت.» او ادامه داد: «به هر حال شورای صنفی نمایش با بیانیه‌ای قوی نسبت به این جریان واکنش نشان داد و اگر جلوان حرکت گرفتند نمی‌شد تبعات زیادی برای سینما داشت و می‌توانستیم انتظار داشته باشیم بعد از این هر کسی که به فیلمی اعتراض داشته باشد حال اینکه این اعتراض از ته دل باشد یا براساس تحریک‌ها و تحمیل شدن نظرها، دیدگاه خود را چنین بیان کند، اما خوشبختانه اعتراض‌ها به آن ترتیب پایان پیدا کردند و همه به بازی برگشتند.» سخنگوی شورای صنفی نمایش در پاسخ به این سوال که ترکیب فیلم‌های انتخاب‌شده برای اکران نوروزی تا چه حد در ایجاد واکنش‌ها دخیل بوده است، گفت: «در روزهایی که سینما با این همه‌جه‌ها از بیرون مواجه شده است، گرفتن چنین ایرادی از چیمپان فیلم‌ها به سینما کمکی نمی‌کند و غیرحرفه‌ای است.»

کاوش گفت: «به هر حال این فیلم‌ها یا این ماه یا به ماه بعد باید اکران می‌شدند و این ترکیب فیلم‌ها ایجاد حساسیت کرده موضوعی انحرافی است.» او سخنان خود را با پذیرش اینکه ممکن است هر گروهی در تصمیم‌گیری خود دچار اشتباه شوند پایان داد و گفت: «این را باید بپذیریم که هر تبعی و شورایی در تصمیم‌گیری خود می‌تواند دچار اشتباه شود، اما واکنش به این اشتباه احتمالی نباید با سروصدا یا بسیار غیرقانونی باشد.»

تبریزی: هیچ‌کس نگفت «مارمولک» غیرقابل نمایش است

«مارمولک» کمال تبریزی یکی از قربانیان تصمیم‌گیری چهره‌های غیرسینمایی در مورد سینماست. فیلم تبریزی هم نوروز ۱۳۸۳ قرار بود روی پرده برود، یکی، دو سبب مثابه شد و نوروز گفته شد اکران عقب می‌افتد و بعد با فاصله‌ای در شروع شدن اکران نوروزی فیلم روی پرده رفت. ۲۱ روز